

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 385/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. H., H., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 248/2009 z 29. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. H. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2010 doručená sťažnosť Ing. L. H., H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva zaručeného v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 248/2009 z 29. marca 2010.

2. Zo sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ sa návrhom podaným na Okresnom súde Trebišov (ďalej len „okresný súd“) domáhal ochrany osobnosti a žiadal, aby súd uložil odporcovi J. V. povinnosť zdržať sa do budúcnosti tvrdenia, že podaním žiadosti o poskytnutie informácie zo 7. augusta 2006 na Obecný úrad v Hriadkach chcel sťažovateľ od obce vylákať finančné prostriedky, a aby sa mu za to písomne ospravedlnil. Zároveň sťažovateľ žiadal, aby sa mu odporca ospravedlnil aj za to, že na verejnom zhromaždení obyvateľov obce H. 18. septembra 2006 ako starosta vyhlásil, že sťažovateľ je hlupák, ktorý prekazil v obci H. tak potrebnú vec ako je vodovod. Súčasne požiadal priznať trovy konania. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 13 C 109/2007 z 13. marca 2009 tak, že žalovanému uložil povinnosť zdržať sa v budúcnosti tvrdenia, že podaním žiadosti o poskytnutie informácie zo 7. augusta 2006 na Obecný úrad v H. chcel sťažovateľ od obce vylákať finančné prostriedky, a aby sa mu za to písomne ospravedlnil do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti, teda v časti požadovaného ospravedlnenia za vyjadrenie na verejnom zhromaždení obyvateľov obce H. 18. septembra 2006, žalobu zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Proti zamietajúcej časti rozsudku, ako aj proti výroku o trovách konania podal sťažovateľ odvolanie, ktorému krajský súd nevyhovel.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že jeho vec nebola prerokovaná spravodlivo, lebo až 19. marca 2010 mu bolo krajským súdom doručené bez sprievodného listu „*Vyjadrenie žalovaného J. V. k podanému odvolaniu navrhovateľa v konaní 13 C 109/07 OS Trebišov*“ zo 16. júna 2009, čo je podľa neho v rozpore s ustanovením § 114 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). K vyjadreniu žalovaného podal na okresnom súde osobne 22. marca 2010, t. j. hneď v nasledujúci pracovný deň po jeho doručení, stanovisko,

ktorým v podstate doplnil svoje odvolanie proti rozsudku okresného súdu a poukázal na to, že žalovaný pokračuje aj naďalej v ohováraní jeho osoby (v tejto súvislosti podal už po druhýkrát na žalovaného na Okresnej prokuratúre Trebišov oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu ohovárania). Poukázal tiež na listinné dôkazy (zápisnice zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce H.), ktoré nepreukazujú, že mal prekaziť či prerušiť výstavbu verejného vodovodu. Sťažovateľ uviedol, že okresný súd podľa neho neodoslal „bezodkladne“ krajskému súdu jeho stanovisko, a preto bolo krajskému súdu doručené „až 30. marca 2010, t. j. jeden deň po rozhodnutí druhostupňového súdu o mojom odvolaní“. Podľa sťažovateľa mu bolo potrebné doručiť vyjadrenie odporcu k jeho odvolaniu a poskytnúť mu „sudcovskú lehotu na vyjadrenie“. Až po jej uplynutí mal krajský súd ako súd odvolací vo veci rozhodnúť.

Podľa sťažovateľa je rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné, pretože výpovede svedkov neboli vyhodnotené správne a rozhodnutie krajského súdu vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Postup krajského súdu, ktorý neprihliadol na ďalšie sťažovateľom navrhnuté dôkazy, považuje tiež za nesprávny. Išlo o zápisnicu miestnej volebnej komisie o výsledku volieb do Obecného zastupiteľstva obce H. a volieb starostu z 2. decembra 2006, ktorou chcel preukázať nepravdivosť výpovede svedkyne H., ktorá vypovedala, že sťažovateľ nekandidoval v komunálnych voľbách za poslanca obecného zastupiteľstva. Sťažovateľ takýto dôkaz predložil až krajskému súdu z toho dôvodu, že tak reagoval na nesprávne odôvodnenie rozsudku okresného súdu. Ďalším navrhovaným dôkazom, na ktorý krajský súd neprihliadol, bola zmluva o prevode práv investora obce H. na V. K.. Týmto dôkazom chcel sťažovateľ preukázať nepravdivosť výpovede žalovaného J. V., že od začiatku výstavby vodovodu nebola Obec H. investorom tohto diela.

4. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1/ Základné právo občana Ing. L. H. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.03.2010 pod sp. zn. 5Co/248/2009, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Trebišove zo dňa 13.03.2009 pod sp. zn. 13C/109/2007 bolo porušené.

2/ Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.03.2010 pod sp. zn. 6Co/248/2009 v celom rozsahu a vec vracia Krajského súdu Košice na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd Košice je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 149,23 € do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a to na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. ...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny, práva zaručeného v čl. 6 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 248/2009 z 29. marca 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 29. marca 2010“).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu z 29. marca 2010, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

7. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

8. Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie krajského súdu z 29. marca 2010 obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov odôvodňujúcich jeho výrok, ktoré dôsledne vychádzali z riadne vykonaných dôkazov. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu nezistil.

Ústavný súd nezistil porušenie ústavnoprocených princípov konania pred krajským súdom podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy (ktoré garantujú právo na súdnu a inú právnu ochranu) a ani to, že by závery krajského súdu o potvrdení rozsudku okresného súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov krajského súdu. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Sťažovateľ preto podľa názoru ústavného súdu podanou sťažnosťou sleduje dosiahnutie zmeny rozsudku krajského súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým čiastočne zamietol návrh sťažovateľa, a teda pre

sťažovateľa skončil sčasti nepriaznivo. Túto skutočnosť však nemožno spájať s pojmom spravodlivý proces a s porušovaním jeho princípov. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Postup krajského súdu, ktorý sa pri odôvodnení rozsudku v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením okresného súdu, nemožno považovať za arbitrárny ani z toho hľadiska, že svoje odôvodnenie obmedzil len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, pretože sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Takýto postoj je v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa odvolací súd môže pri zamietnutí odvolania obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Ústavný súd preto považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 dohovoru a základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny.

9. Vo vzťahu k argumentu sťažovateľa, že krajský súd mu nedoručil včas vyjadrenie odporcu k jeho odvolaniu a neposkytol mu primeranú lehotu na repliku k nemu, ústavný súd uvádza, že obaja účastníci konania, teda sťažovateľ ako navrhovateľ a odporca vyjadrili svoje stanovisko k rozsudku okresného súdu z 13. marca 2009 písomne vo forme odvolania a vyjadrením k odvolaniu, v ktorom však neboli uvedené žiadne skutočnosti či dôvody, ktoré by ovplyvňovali rozhodnutie odvolacieho súdu. Preto jeho nedoručením sťažovateľovi nebolo zasiahnuté do spravodlivého konania v zmysle označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

10. Sťažovateľ sa v sťažnosti dožaduje aj ochrany práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré zaručuje ochranu majetku fyzických a právnických osôb. Sťažovateľ nijak neodôvodnil, ako mal rozsudok krajského súdu porušiť uvedené právo.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu a rozsudkom krajského súdu z 29. marca 2010, a preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

11. Na základe uvedených skutočností ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v celom rozsahu z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (zrušenie rozsudku krajského súdu, náhrada trov konania sťažovateľa), ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2010